

Novella

*A pillangó
öröksége*

Ruby Saw

A pillangó öröksége

Ruby Saw

Ruby Saw
A pillangó öröksége
Pillangó 3.
Novella

© Ruby Saw 2019

Szerkesztő: Zsigmond-Bárdos Melinda

Borító: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Pexels

Felelős kiadó:

Book Dreams Kiadó

www.bookdreamskiado.hu

Cím: 2230 Gyömrő, Szent Imre u. 58.

E-mail: info@bookdreams.hu

Tel: +3620/461-0685

E-pub ISBN: 978-615-00-6723-0

Mobi ISBN: 978-615-00-6724-7

Minden jog fenntartva!

Book
dreams

Egyszer volt, hol nem volt –, mert hogy ez a sztori rohadtul nem volt –, volt egyszer egy hisztis hernyó és egy daliás szamuráj. A szamuráj beleszeretett a hisztis hernyóba, viszont nem úgy ám, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Elég kalandos és fordulatos, na meg fájdalmas utat jártak be mire rájöttek, hogy őket egymásnak szánta az ég. A hernyóból pillangó lett, és szárnyalt, ahogy a kegyeibe fogadta az igaz szerelem. A szamuráj megküzdött a pillangót körülvevő árnyakkal és az őt védelmező farkassal is.

A farkas végül fejet hajtott a szamuráj előtt, mikor az biztosította komoly szándékairól a pillangót illetően. Óvta őt, védelmezte és szerette. Úgy szerette, ahogy addig még soha senki; úgy, ahogy a pillangó azt megérdemelte.

A nem csak külsőleg, de belsőleg is a tökéletes és igaz szerelem hamar magasabb szintre lépett. Alig egy év után a szamuráj elvette a pillangót, aztán az esküvő utáni évben született meg a kis pillangó, akit a szamuráj ugyanúgy óvott és imádott, mint az édesanyját.

Azóta eltelt tizenhét év, és a szerelmük semmit sem változott.

Apa a mai napig belemar anyá fenekébe, ő pedig még mindig el van ájulva édesapám huncut mosolyától. Ha csak pár percre válnak is el, úgy csókolják meg egymást, mintha évekre szólna a búcsú. Gyönyörű szerelem az övék. Ennek a szerelemnek vagyok én a gyümölcse: Lily Shen, avagy mondhatnám azt is, hogy bumm, így lett a Pindúr Pandúr, de az én "receptem" kissé zavarosabb, mint az övék. Az X vegyszer jócskán megszaladt, és a mai napig nem tudom eldönteni, hogy anyámból van több bennem, vagy apámból. Úgy érzem, hogy még nem teljesen alakult ki a személyiségem, de anyá sem volt ennyi idős korára teljesen kiforrott. Igaz, én nem szeretném, ha nekem olyan dolgok árán kellene megtanulnom, hogy hogyan is kell normálisan gondolkodni.

A szüleim közben saját vállalkozást indítottak. New Orleans-ban telepedtek le, és akartak még egy gyereket. Olyan négy-öt éves lehettem, mikor anyá teherbe esett, de akkoriban derült ki Dylan nagypapa szívbetegsége, és az anyát ért stressztől elment a baba. Nem is próbálkoztak újra, és hazaköltöztek, Tampába, apa régi házába, amit felújítottak.

Anyukám rengeteget járt nagypához, és segített neki, ahol csak tudott, de Dylan nagypapát az életmentő szívkoszorúér csere sem mentette meg, így hét éves koromban elment közülünk. Hiányzik, rettenetesen hiányzik,

de ezt talán a mai napig sem mutattam ki egyszer sem. Akkoriban anya összeomlott, és édesapa szavaival élve: "most neked kell erősnek lenned, helyette is"; így én erős voltam édesanyám helyett is. Apa tudta, hogy anyának labilis az idegállapota, ha szomorú dolog éri, és abban az időben még jobban odafigyelt rá, sőt, még Shen nagymamát is idehívta Japánból, hogy segítsen neki. Édesanya, mint mindig, akkor is felkelt a padlóról, és belevetette magát a munkába.

A cég, amit apával közösen indítottak, rendezvények szervezésével foglalkozik. Anyu szervez, apu könyvel. Nem titok, hogy én is majd marketing szakra akarok menni jövőre az egyik egyetemre. A helyi megfelel, nem akarok messzire kerülni a családomtól, főleg most, hogy lett nekem Ryan.

Hm, hát ennek vicces sztorija van. Ryan Takashi apa gyakornoka. Azért is vállalta el a könyvelőnek készülő srácot – egyébként nem vállalt soha semmi ilyesmit –, mert ő már akkor tudta, hogy mi majd össze fogunk jönni. Jól gondolta. Ám nem viselkedik éppen megértően. Folyamatosan megfélemlíti Ryant, de persze úgy csinálja, mintha ez csak poén lenne, viszont nem az. Anya elvan vele, de néha előnti az agyát a szar, és dettó úgy viselkedik, mint apám. Szegény Ryan meg nem győz pedálozni náluk. Általában mindent megcsinál az irodában, előfordult már, hogy elkísérte anyát többször bevásárolni, illetve díszleteket venni. Olyankor anyám persze bevásárlókocsinak nézi, és mindent ráaggat. Aztán apa többször elvitte Ryant az edzőtermébe. Miután elmúltam tizenöt, apának leesett a tantusz, hogy ő bizony öregszik, így azóta fokozottabban kardiózik és keményebben űzi a harcművészeteket. Nem látszik rajta a kora, bőven letagadhat egy tízest, sőt egyetlen ősz hajszála sincsen. Még! Na, és édesapa mindig rommá veri Ryant, pedig ő is tanult aikido-t, de megértem, hogy nem mer visszaütni. Pedig, előbb-utóbb muszáj lesz, ha tekintélyt akar a szüleimnél.

Ryan és én olyan két hónapja vagyunk együtt, hah, na jó, két hónapja, három napja és tizenegy órája. Nő vagyok, pontosan tudom mikor jöttünk össze. Apa egyszer elhozta hozzánk ebédre. Aznap itthon maradtam. Anya elkért a suliból, neki kellett segítenem. Egyébként nem, csak csajos napot akart, én meg nem mondtam semmit a suliban. Főztünk, sütöttünk, miután megjártuk a kozmetikust meg a fodrászt. És ugye a konyhában tüsténkedtünk, vártuk apát. Nem egyedül jött.

Első látásra szerelem volt ez. Nem, sosem vettem a fejembe, hogy majd én is ázsiai párt választok magamnak. Félvér vagyok, amire büszke nagyon büszke is vagyok, sőt, a suliban "menő sárgának" számítok. Tetszett is egy srác, de annyira nem érdekelt, hogy meg is mozduljak, hiába nyaggattak a barátnőim, és ő amerikai volt. Viszont amikor megláttam Ryant, akkor már tudtam, hogy itt az én hercegem. Ő is félvér, szintén az apja ázsiai. Jófej szülei vannak, nem olyan buggyantak, mint az enyéim...

Na, és megláttam, aztán olyan állagú lett a testem, mint a pudíng. Igen, elolvadtam tőle, sőt, egyre több pajzán gondolat fészkelte be magát a fejembe. Huszonkét éves, túlságosan is tisztelettudó és rettentő nyugodt, olyan, mint, mint apa. Bár, ahogy édesapám öregedni kezdett, egyre jobban kezdte átvenni anyám genyó stílusát. Ami voltaképpen nem baj, csak néha jó lenne, ha nem jönne elő belőle a "bunkózzunk direkt a gyerek pasijával".

Még aznap írt nekem Snapchaten, és beszélgetni kezdtünk. Rá egy hétre elkért a szüleimtől, és randira vitt. Azonnal lecsókoltam. Másnap pedig már boldog pár voltunk.

Anya kiröhögött, amikor elmondtam neki, de aztán sírásban tört ki, amit a klimaxra fogott. Apa széles mosolyt villantott, de végül az ő szája is görbülni kezdett, és kimentette magát a rossz idő rá gyakorolt hatásával. Sütött a nap... Nehezen fogadták el, hogy addig szinte felrugdostam magam

körül a fiúkat, mert valahogy nem fogott meg a dolog, és aztán hirtelen párom lett. Nem tudom mi futhatott át az agyukon akkor.

***

A mai vacsi különleges lesz. Shen mama és papa jönnek látogatóba, és ebből a ritka apropóból kifolyólag anya javasolta, hogy hívjam meg Ryant is, hogy megismerhessék. Tőlük nem féltem. Shen mama születésem óta férjet akart keresni nekem, sőt miután megtanulta – sajnos – kezelni a Facebookot, több fényképet is küldött srácokról, hogy ezt és ezt találta nekem. Lelkes az öreglány. A papa meg az a tipikus béke szigete, ami nekem jó, az neki is.

Korán keltem, olyan hét körül, hogy be tudjak szaladni a városba egy-két dologért, mert akkor már teljes mértékben elérkezettnek éreztem az időt arra, hogy odaadjam magam Ryannek. Nem volt köztünk semmi komoly, mert ő, ő tényleg tisztelettudó, habár volt pár olyan eset, hogy álló léccel ment haza, de tűrt és kitartott. Komolyan szeretett engem.

– Jó reggelt! – friss köszöntés jött a konyhából, ahogy leértem a lépcsőn. Azt hittem, hogy anya még alszik, ellenben ő már a reggeli kávéját itta, és Monkkal –, a kis fekete törpespitzünkkel – szórakozott.

– Szia anyu! – köszöntöttem én is derűsen, és bíztam benne, hogy ott abba is marad a beszélgetés, mehetek a dolgomra.

– Hova ilyen korán reggel? Monk, az istened! – Gondolhattam volna, hogy nem úszom meg ennyivel. Visszatolattam a konyhába, megálltam a pult mellett, és a lábammal elhúztam Monkot anya lábától.

Ha anyu felhergelte, akkor kapkodott a bokák után, persze nem harapta meg, csak megcsípte.

– A városba. Vennék ezt-azt az e... későbbre – dadogtam, és széles mosolyt dobtam felé. Nem akartam megmondani, hogy tulajdonképpen óvszert, meg valami szexi fehéreneműt akarok venni. Talán síkosítót és rezgő péniszgyűrűt is. Ahh, fujj, azt nem!

- Nekem is kéne ez-az a városból, megyek veled! – kiáltott fel, majd felhörpintette a maradék kávéját, és felállt a székről. Anya, az Isten verje meg! Gondoltam magamban.

- Nem akarsz inkább apával menni? Tényleg, ő hol van? – kérdeztem a házat kémelve, de apám nem láttam sehol.

- Apád, kérlek, azt a szerencsétlen sövényt nyírja, amit nem tudom, mi a halálért nem tép már ki tövestől. A fele meg van halva, a másik fele meg éppen a halál felé tart. Annyiszor elmondtam neki, hogy kéne oda ültetni valami mást, mert ez a bokor már rohadtul menthetetlen, de beszélhetek én neki. Gőzöm sincs, mikor végez, úgyhogy gyorsan felöltözök, és mehetünk.
- Anyám időt sem adott arra, hogy reagálhassak, ő már el is döntötte, hogy mi együtt megyünk vásárolni. Fantasztikus!

Amíg ő felment öltözni, addig én beleroskadtam a pult másik oldalán lévő székbe, és az asztalon heverő újságot gyűrögettem, majd copfba fogott barna hajammal babráltam. Aztán megérkezett a macskám is, Lumiere. Lumiere-t hatalmas harcok közepette sikerült a családba hoznom. Anya kitartott amellett, hogy a kutya úgysem fogja elfogadni, apa meg egyszerűen nem akart több állatot a házba. Elmondása szerint elég volt Monk meg anyu, a sárkány, de én hajthatatlan voltam, és végül lett egy cicánk is. Végül pedig Monk is elfogadta, és jóbarátok lettek, addig legalábbis, amíg a konzerv hangját meg nem hallották.

- Oké, kész is vagyok! Már csak a táskám kell – Anyu teljes harci díszben sétált le a lépcsőn, és a száját húzogatva kereste a hatalmas designer táskáját, amit mindig elhányt valahova.

- Ott, a kanapén! – segítettem ki, és az ülőalkalmatosság felé mutattam.

- Mi lenne velem nélküled? – csiripelte kedvesen, majd felvette a táskát, és biccentett a fejével, hogy kövessem.

Nem teljesen gondoltam én át ezt, azt hiszem, amikor rábólintottam arra, hogy anyával megyek a plázába. Azt viszont nem mondhattam meg

neki, hogy mire készülök, majd talán, ha megtörtént, utána elmesélem neki, gondoltam.

Hála istennek, nagyon jó kapcsolatom volt édesanyámmal, főleg azután kerültünk közel egymáshoz, hogy a nagypapa meghalt. Apa pedig mindig ott volt mellettünk, és figyelte a lépteinket. Vele is nagyon jó viszonyban voltam, ahhoz képest, hogy szívta Ryan vérét. Megértettem valahol, de sajnáltam is a páromat.

– Hallod, Shen?! – kiáltott fel anya, ahogy kilépett a házból – Ezt a kórót innen takarítsd el, mert esküszöm, hogy nekihajtok, aztán leshetsz!

– Liv, ez az Aranyvessző, éppen telet, és még anyám hozta nekünk! – felelt apu idegesen.

– Ah-Aranyvessző?! Nekem erről a fogalomról más jut eszembe... – fintorodott el mindent tudóan. – Micsoda? Telet? Augusztus közepe van, ez a bokor halott. Fogadd el, ásd ki és a kukába vele!

– Nem fogom kidobni, még kihajthat! – Apa hajthatatlan volt, pedig az a díszbokor valóban meghalt, ezt még a vak is látta.

– Na, jól van, kap egy hónapot, de aztán veszünk ide valami mást – anya végül megbékélt, ami meglepett.

– Köszönöm! – kiáltotta el magát apám, majd színpadiasan meghajolt. – Hova mentek?

– Vásárolni, délutánra főznöm kell, meg veszek szusit is.

– Nem hiszem el, hogy annyi év után sem tanultad meg – korholta édesapa anyát.

– Hiro, tudod, hogy imádlak, de a szusim sosem lesz olyan, mint egy gésáé vagy mié. A rizst szétfőzöm, a norit meg ronggyá szagatom.

Apa elmosolyodott, és levette a kesztyűt a jobb kezéről, anya felé sétált, majd elkapta a derekát, és mélyen a szemébe nézve duruzsolt az arcába:

– Te vagy a legjobb háziasszony – lány csókot lehelt az ajkára. Belepirultam, és elfordultam. Másrészt borzalmasan nagy löketet adott nekem a szüleim kapcsolata, hogy még ennyi év után is turbékolnak, akár a gerlék. Nem is reagáltam rá semmit, egyszerűen csak elsétáltam anyu kocsijáig, ami a felhajtón állt, és beszálltam. Az autó ajtajának a csapódására szétrebbentek, majd beszéltek még pár szót, aztán apa intett nekem, én pedig visszaintettem neki.

– Apád még ma is meglep – anya hevesen pillázva szállt be a kocsiba, és indította azt be.

– És a bokor? – kérdeztem kacagva.

– Teszek a bokrára, amíg így levesz a lábamról!

***

Végül nyolc körül értünk a tampai plázába. A legtöbb üzlet akkor nyitott, így anya meghívott egy kávéra. Habos-jegeskávét kértem, amivel általában mindig összekentem magam, de ez volt a legnagyobb kedvencem a Starbucks kínálatából. Ryan is mindig azt vett nekem, de általában dupla adagot, hogy cukin együtt ihassuk meg, mint a romantikus filmekben.

– Hallod, lányom?! Én még ilyen fos kávét nem ittam! – mordult fel anyukám, majd belekortyolt újra a kávéjába, és fájdalmas grimasz ült ki az arcára.

– Miért, mi a baj vele? – érdeklődtem kíváncsian.

– Mosogatólé – válaszolta, majd elsétált mellettem, és látványosan kidobta a kukába, de úgy, hogy azt láthassa a Starbucks-os pultos is.

Anyám sosem volt szívbajos, ezt a tulajdonságát valamelyest örököltem is, de én inkább szégyellős voltam, mint indulatos és hirtelen.

– Ha megittad, akkor menjük a La Perlába, mert kell egy köntös. – Hú, gondoltam magamban, az szuper, mert így nézhetek valami szexi, de mégis ízléses fehérneműt, amiben el tudom csábítani Ryant.

– Oké, mehetünk! – válaszoltam, majd kiszürcsöltem a maradék jegeskávét, és én is a kukába dobtam a műanyag poharat.

Nem tudom, hogy a hétvége miatt-e, de annyian voltak abban a rohadt üzletben, mintha ingyen osztogatták volna a bugyikat. Én el is vetettem, hogy bemegyünk, de anyám hajthatatlan volt. Nyilván nagyon kellett neki az a köntös. Amíg ő nézelődött, én leváltam, és a fehérneműszettekhez sétálva válogattam, keresgéltem. Nem igazán találtam egyszerűt. Vagy dupla pántos, vagy itt-ott megtekert pántos, vagy túl bonyolult volt ahhoz, hogy én azt felvegyem, vagy egyáltalán eszembe jusson, hogy viseljem. Végül megakadt a szemem egy tök egyszerű fehér szetten, ami szolidan csipkével volt díszítve. Éppen a méretemet kerestem, amikor hang jött a hátam mögül:

– Ugye, te most nem arra készülsz, amire szerintem készülsz? – Megijedtem, és eldobtam a kezemben lévő öt szettet. Azonnal rám irányult az egész bolt figyelme, én pedig vérvörös arccal hajoltam le, és szedtem fel őket, majd hanyagul az azokat tartó fém vállfa rúdra halmoztam.

– Mire készülnék? Csak szeretnék egy szettet – válaszoltam kissé dadogva, és a mondat végén elcsuklott a hangom.

– Aha, én meg ma jöttem le a falvédőről, ugye? – Óvatosan anyára néztem, aki karba font kézzel állt mögöttem, és nem volt éppen cuki az arckifejezése. Inkább olyan "te most nagyon lebuktál" nézése volt.

– Most mi van benne? Csak egy szett! – feleltem felcsattanva.

– Nem, kicsim, te ezt mutogatni akarod! – emelte rám a mutatóujját, és villámokat szórt haragos szemével.

Basszus, ezt honnan tudja?

– Most biztos azon gondolkodsz, hogy ezt honnan tudom. Nos, tudom, én is nő vagyok, vagy mi. Jól van, igazából nincs nekem ezzel bajom, én is ennyi idős voltam akkor. Bár, vártam volna még, de Ryan rendes srác.

Viszont, ha bántani mer, én kihúzó a száján a gerincét! – Meglepődtem anya szavain. Azt hittem, hogy nagyobb harcban lesz részem, de úgy tűnt, hogy ő ezt elfogadta.

– Ezt most vegyem ilyen áldásfélének? – kérdeztem vissza félénken, nem tudtam mi lesz rá a reakció.

– Nézd, ez a srác kibírt engem, apádat, a hülyeségeinket, és még mindig úgy néz rád, ezek után is, ahogy mi viselkedtünk vele, mintha angyalt látna. Komolyan szeret, nekem ez elég. Ő jó gyerek. Felőlem, mehet a buli! – aztán elfordult, de megállt, és visszanezett fura grimasszal az arcán: – De, gumit is vegyél!

– Úristen, Anyaaaaaaa! – sikoltottam el magam, és a szemem is felakadt.

Anyám elnevette magát, majd kacsintott, és otthagyt, hogy nyugodtan válogathassak. Szerintem nem akart ebbe jobban belemenni, amit én sem bántam, de megnyugodott a szívem, hogy a szívós anyám áldását adta ránk.

Végül sikerült megtalálnom a méretet a fehér, csipkés csodából, és édesanya is talált magának egy fekete, szatén hálóinget. Ugyan volt nálam pénz, de erősködött, hogy majd ő fizet. Nem akartam égőzni a rengeteg ember előtt, így hagytam, hogy ezzel is hozzájárulhasson a "nővé válásomhoz".

Következő utunk a kajáldákhoz vezetett, ahol anya a szusit szokta venni. Tényleg nem tudott csinálni, pedig igyekezett, de belátta, hogy ez neki nem megy, szóval inkább cselhez folyamodott, és készen vette. Tudta, hogy apa szereti, és a kedvében akart járni, ami szerintem tök cucci.

Miután ezzel is megvoltunk a bevásárlóközpontba indultunk. Anyám édes-savanyú csirkét akart csinálni, mellé valami salátát és dorayakit. Ez igazából olyan, mint a palacsinta, csak össze kell sütni, és a végén

megtölteni, majd megszórni porcukorral. Japánban imádják, és igazából mi is nagyon szerettük.

Ahogy sétáltunk a sorok között, anya egyszer csak elbambult, és felhorkantva bökött meg:

– Az a pasi úgy néz ki, mintha – itt elhallgatott, majd elvékonyodott hangon folytatta: – a betlehemesből lépett volna ki! – Aztán pedig egy erőteljes rántással megfordította a bevásárlókocsit, és sietősre vette a lépteit. Csak álltam ott, és nem nagyon értettem mi ez a gyors irányváltás, de miután megláttam a férfit, rá is jöttem.

Az egykoron híres dj, Rob Pierce volt az, aki éppen a tészták között válogatott. Hosszú barna haját copfba fogta, és az arcát sűrű szakáll borította. Tudtam, hogy anya volt vele, sőt eléggé mély nyomott hagyott benne a pasas. A 2010-es évek végén nagyon felkapott dj lett. Volt egy Rob's Neon nevű turnéja, ami abból állt, hogy – nem meglepően – villódzó neonokkal tarkított show-kat adott. Aztán elkezdtek felkeresni az énekesek, hogy közös zenét csináljanak, de ez tett be a dj-nek. Nem tudott együtt dolgozni velük, és mélyrepülésbe kezdett, elcseszte a karrierjét, sőt, még alkoholhoz is nyúlt a 2020-as évek közepén. Elvonóra kellett mennie, majd utána újra zenélni kezdett, de akkor már mérsékeltebb sikerrel. Online letölthető mixei lettek, és csak néha-néha hívták fellépésekre.

Volt az én zenéim között is pár remixe, mert attól függetlenül nem csinálta rosszul azt, amit csinált, csak éppen szarul térképezte fel a lehetőségeit.

Megszólalt a telefonom, amire felkapta a fejét. Előkotortam a mobilom a táskámból, majd felvettem, Ryan volt az. El is vonultam telefonálni, de a szemem sarkából láttam mindent.

Anya megtorpant a sor végén, Rob pedig észrevette, majd hangos kiáltással üdvözölte:

– Liv?

Anyám természetesen lefagyott, aztán lassított felvételben fordult a férfi felé, és mímelt bájosollyal kérdezett vissza:

– Rob?

Ő ugyan nem mozdult meg, a pasi viszont megindult felé. Anyu hátrált két lépést, majd nekiütközött a szószos polcnak.

Miután Rob odaért hozzá, pár pillanatig csak nézték egymást, majd a férfi puszira hajolt, amitől anya újra hátrálni kezdett, de végül zavart nevetéssel üdvözölte a dj-t.

– Liv, te semmit nem változtál! – Végigfuttatta a szemét anyán, aki láthatóan elpirult.

– Ilyet ne mondj! Megöregedtem. És te pedig újra a mikulás feelinget választottad.

– Igen, csak annyi különbséggel, hogy én is megöregedtem – mutatott őszülő szakállára. – Jól vagy? Mi van veled?

Anya nem igazán akart ezekre válaszolni, de erőt vett magán:

– Jól, igen, éppen bevásárolunk a lánnyal. Te hogy vagy? – igyekezett udvariasan érdeklődni, de láttam az arcán, hogy annyira nem érdekli, hogy mi van a pasival.

– Megvagyok, köszönöm! Én is kiszaladtam a srácokkal az asszonynak ebéd kellékekhez. – Ahogy ezt kimondta, két, olyan tízéves forma gyerek futott felé.

– Két fiú, ez nem semmi! – bólintott elismerően anyu. – Ő a lányom, aki ott telefonál – mutatott felém, én pedig intettem.

– Olyan, mint te – intett vissza a férfi.

– Természetre hál’ istennek nem – zavart nevetést hallatott.

– Apa, menjünk! – szólt közbe a kisebbik fiú, mire Rob bólintott, majd elköszönt anyától, és szintén intett nekem is.

– Örültem, Liv, legyen szép napotok!

– Köszö, nektek is!

Közben én is befejeztem a telefonálást, és éppen odaértem, hogy tudjak köszönni:

– Helló!

– Üdvözetem, ifjú hölgy! – köszöntött mosollyal az arcán, majd láthatóan végignézett rajtam. Minden bizonynal feljöhettek benne az anyával közös emlékei.

– Akkor... menjünk, Lily! – Anya belém karolt, majd biccentett a kis társaságnak, és elhúzott előlük.

– Ha ezt elmondod apádnak, levágom álmodban a hajad! – Anyu zavarban volt, és szerintem kissé felzaklatta ez a találkozás, de nem akartam én senkinek sem elmondani semmit, legfőképpen apának nem. Ez az ő dolga.

– Nem láttam semmit! – feleltem, és nézelődtem tovább.

***

Miután anya beállt a felhajtóra, apa már szaladt is ki, hogy segítsen bevinni a táskákat. A konyhába érve édesanyám nagyokat fújtatva tornyosult a fehér táskák és a barna papírzacskók felett, és fogalma sem volt, hogy mihez kezdjen.

– Hoztál szusit? – érdeklődött apám kíváncsian.

– Persze, de az édes-savanyú csirkével nem igazán passzol, igaz ti érdekes nép vagytok, nektek hót mindegy mit esztek mivel. A szüleidért hányra mész a reptérre?

– Kettő.

– Ryan is kettőre jön! – vágtam közbe, bár nem kérdezett senki.

– Hívd hamarabb, és akkor kijön velem a mamáék elé – vágott közbe apu, mire elfintorodtam.

– Apa, kérlek, ne túráztasd szegényt! – vontam fel a szemöldököm.
– Hiro, deja vum van! – szólt rá anyukám fura grimasszal az arcán.
– Most mi van? – tárta szét édesapa a karját.
– Az, hogy szívatni akarod azt a szegény gyereket.
– Dehogy akarom, csak én, am, nem mennék egyedül.
– Mert félsz, vagy mi a halál? – anya szinte ráförmedt apára, én pedig közben elengedtem ezt a marakodást, és elkezdtem kipakolni.

Ügyetlenül levertem egy papírzacskót, és az vitte magával a La Perlás táskát, amiből kiesett a fehéreneműm. Apa azonnal kiszúrta:

– Hú, mit tervezel estére, asszony? – kérdezte anyát a szemöldökét vonogatva, én pedig eltorzult arccal vetődtem a cuccom után, mire leesett neki is a tantusz. – Hogy nem is te tervezel estére? Lily! – kiáltott fel, én pedig, mint aki izzó piszkavasat fogott, dobtam el mindent.

– Ne szállj rá, Shen! – Anya a segítségemre sietett. – Te tudod a legjobban, hogy a nagy-nagy szerelem milyen vonzatokkal jár.

– A lányomról beszélsz, nőszemély! – idegesen a hajába túrt, majd rémült tekintettel nézett rám. Nem mertem megszólalni, illetve nem tudtam, hogy mit kellene mondanom.

– Mert szerinted nekem mi? Hiro, ez az élettel jár, felnőtt, szerelmes, kész. Ryan jó gyerek.

– Dehogy nőtt!

– Na, ne kezdjük ezt! Jövőre egyetemre megy. Jobb lenne, ha ott dőlne be valami lator ágyába? Ugye nem?! – könyökölt anyám a pultra idegesen.

Nem győztem leplezni a pirulásomat. Rettentően zavarban voltam, és még azt hiszem, hogy szégyelltem is magam.

– Apa, neked talán nem szimpatikus Ryan? – kérdeztem félénken. Szerettem volna ezt tisztázni vele.

– De, de a lányom vagy, és én erre nem vagyok még felkészülve. Hah, a szívem! – látványosan a mellkasához kapott, majd elbicegett az egyik székig, és beleroskadt.

– Apukám – sétáltam mellé, és a vállára tettem a kezem –, tudod, hogy megbízatsz bennem?

– Persze, de most láttalak totyogni pelenkában, aztán másnap már egy csipkés fehérnemű villan ki a táskádból.

– Úristen, Hiro, szedd már össze magad! – Anya ezt nem hagyta annyiban, és adta Apának az ívet. – Engedd el, felnőtt!

– Te csak így? Engedd el? – Apa már majdnem sírt. Én nem gondoltam, hogy ez ekkora hatással lesz a szüleimre, nem véletlenül akartam egyedül menni. Letudtam volna mindent szépen, csendben, erre lett egy kibeszélő show a házban.

– Igen, csak így, mert nem akarom, hogy a történelem ismétlje önmagát. Én megbízom a gyerekekben, mert rád jobban hasonlít. Tedd ezt te is, légy szíves! – Ott apu elgondolkodott, majd felnézett rám:

– Hát jól van, de ez nem jelenti azt, hogy nem leszek résen! – emelte fel mutatóujját.

– Hiro! – kiáltott rá ingerülten anya, mire apám összehúzta magát.

– Oké, befogtam! – megölelt, majd puszit nyomott a homlokomra.

Kicsit megkönnyebbültem, de tudtam, hogy ez még korán sincs letudva. Voltaképpen az egész család értesült róla, hogy éppen a szüzességem igyekszem elveszíteni a szerelmemmel. Mi ebben olyan nagy dolog? Nem vagyunk hülyék!

– És most valaki segít nekem főzni meg sütni, vagy agonizáltok még ott egy sort? – nézett felénk édesanyám emelt szemöldökkel.

Miután felmentem átöltözni, halkán sétáltam le a konyhába. Hallottam, hogy a szüleim beszélgetnek, és kíváncsi voltam, hogy mit. Tudtam, hogy

rólam van szó, így leültem az egyik lépcsőfokra, és füleltem.

– Én ezt nem tudom feldolgozni, Liv! – jelentette ki apa elcsukló hangon.

– Majd megbarátkozol a gondolattal. Ne állj az útjába, mert akkor rosszabb lesz! Nekem szimpatikus Ryan, és szerintem nem olyan, aki csak arra megy. Ellesznek ők együtt – intette le anya.

– És ha nem? – Apukám nem tudta leplezni a bánatát. Értettem, hogy félt, de kissé már túlzásba vitte.

– Mennyi minden szart lenyelt már tőlünk az a gyerek? Sok mindent. És ezek ellenére sem hagyta el Lily-t. Ő biztosan komolyan gondolja. Meg, csak nézz rájuk. Olyanok, mint mi anno.

– Mi még mindig olyanok vagyunk! – sétált közelebb apa anyához, majd átkarolta a derekát.

– Ők is olyanok lesznek. Ne cseszd el neki, kérlek Hiro! Hadd legyen boldog. – Mélyen egymás szemébe néztek, majd édesapám mosolyra húzta a száját, és kisimított egy kósza tincset anyu arcából, aztán megcsókolta.

A szívem facsarodott belé, és én is olyan szerelemre vágytam. Olyanra, ami még ennyi év után is a zsigereimig hatol, ami arra készlet, hogy világokat hódítsak meg. Olyan boldog akartam lenni, mint ők ketten.

– Jól van, megpróbálom tartani magam – felelte apa, majd csibészes mosolyt villantott anyának, aki erre belecsípett a karjába. – Mondom!

– Szedd össze magad, szamuráj!

– Rendben, asszonyom!

Ezután lesétáltam, majd készséggel álltam anya szolgálatára. Még apám is besegített neki, amíg nem ment a reptérre. Úgy sűrögtünk a konyhában, mint egy nagy család. Úgy éreztem, hogy minden a helyén van, és ennél már nem is lehetne jobb.

– Aztán bor van itthon? – bökte meg apu anyát, mire amaz elhúzta a száját.

– Nem igazán adnék alkoholt a kezedbe, miután...

– Ne gyere már megint ezzel! Akkor rövideztem.

– Ez az, hogy már szerintem semmilyen piát nem bírsz.

– Mi volt? – kérdeztem értetlenül egyik szülőmről a másikra nézve, mert teljesen új volt, amit mondtak.

– Voltunk egy retró buliban, kb. két éve, ahol apád beivott, és az asztalon táncolt a Gangnam Style-ra.

– Liv, muszáj égetned a gyerek előtt? – apa megmorzsolta az arcát, majd fájdalmas grimaszt vágott.

– Ez nem égetés, ez tény – bólított anyám.

– Úristen! – nevettem fel hangosan, majd elképzeltem apámat, ahogy benyomva táncol. Vicces látomás volt.

– Felejtsük ezt inkább el, jó? Én megyek is! – apa zavartan dadogva pattant fel a székről, majd sietős puszit nyomott anya arcára, és a bejárati ajtó felé rohant. Szó szerint rohant.

Alighogy elment, csengettek is. Anyu felcsattanva indult meg az ajtó felé, hogy vajon mit hagyott itthon apu, és miért nem tudott bejönni, de az ajtóban nem ő állt, hanem Ryan.

– Lily, itt a párod! – kiáltott, majd bekísérte Ryant a konyhába.

Csinos volt, fekete farmert, fehér inget, hozzáillő mellényt és fekete zakót viselt. Azonnal a nyakába ugrottam, és tartalmas csókkal köszöntöttem, de ő igyekezett eltolni magától. Minden bizonnyal ezt nem anya előtt akarta, de már késő volt.

– Azért ne előttem történjen meg a dolog, jó? – választott szét minket anyu, majd átsétálva közöttünk az egyik fiókhöz ment, és kivett belőle egy sütőzacskót.

– Mrs. Shen, ezt önnek hoztam – Ryan tök cukin átnyújtott neki egy bonbonos dobozt, ráadásul a drágábbik fajtából. Gondoltam is magamban, hogy ez a srác egy igazi gentleman.

– De édes vagy! Köszönöm szépen! – Anya csillogó szemmel vette el a fekete dobozt.

– Ezt pedig a vacsorához! – egy üveg bort is átnyújtott.

– Hú, ezt el kell dugni Hiro elől! Köszönöm, kedves! – Anyu megpaskolta Ryan vállát, majd elviharzott a borral.

– Ez pedig a tiéd, szerelmem – végül pedig a zsebébe nyúlt, és egy kis piros ékszerdobozkát vett elő belőle.

Hirtelen megállt a szívem. Tudtam jól, hogy nem gyűrű, de azért, ha valaki bő két hónap után ékszert ad neked, az csak nem szórakozni akar veled, és komolyan gondolja.

– Úristen, ne! – sikoltottam fel, és az arcomhoz kaptam a kezem.

– Nem gyűrű. Egyelőre – válaszolta pimasz mosollyal, és igencsak tetszett nekem ez a hozzáállás. Még biztosabb voltam benne, hogy akkor este meg fog történni. Az övé leszek!

Egy ezüstnyakláncot vett ki a dobozból, amin szintén ezüstszínű Swarovski függő lógott. Gyönyörű volt. A nyakamba rakta. Azután pedig csókkal köszöntem meg a szép ajándékot.

– Mondtam, hogy ne a konyhában! – anya félbeszakított minket újra zsörtölődve, de nem gondolta ő sem komolyan.

– Segíthetek valamit? – Ryan előzékenyen érdeklődött, mire anyám bólintott.

– Megteríthettek igazából, majd Lily navigál.

– Nagyon finom illata van, Mrs. Shen! – Ryan minden bizonnyal tudta, hogy hol kell fogást találni anyámon, és pedálozott is nála elég rendesen, ez pedig nagyon tetszett.

– Hívnál Livnek? Ettől öregnek érzem magam.

– Természetesen, köszönöm, Mrs... Liv.

– Cuki gyerek vagy, puszi! Menj, és segíts Lilynek! – Ryan ott is hagyta a konyhát, és segített az ebédlőben. Először leterítettük az abroszt, majd a díszfutót, aztán a tányérok jöttek.

– Remélem, hogy majd mi is így fogunk készülni arra, ha anyáék vagy a te szüleid átjönnek. – Kikíváncozott belőlem, mert annyira meghitt volt ez az egész.

– Még szép! És közben futkorászni fognak körülöttünk a gyerekek.

– Gyerekek? – kérdeztem vissza meglepetten.

– Igen! Egy fiú és egy lány – csillogó szemmel mondta, amit mondott.

Akkor már totálisan biztos voltam benne, hogy a velem szemben álló férfi életem szerelme. Egy tiszteletteljes pasas, aki bármire képes a szerelméért, és fix jövőképe van vele.

– Szeretlek, ugye tudod? – kérdeztem elmélázva az arcán. Közel sétált hozzám, majd átfogva a derekamat húzott még közelebb magához, aztán az arcomba mormolva válaszolt:

– Igen. Én pedig imádlak, Lily. – Lány csókot lehelt az ajkamra, és én akkor egy teljesen más helyre képzeltem magam. Úgy láttam magunkat, mint boldog házasok, a saját házukban, és mi készülünk éppen vendégül látni a családot. Gyönyörű kép volt. Akartam!

– Itt vannak! – Anya hangja oszlatta el a rózsaszín felhőket. Sűrűn pislogva mosolyogtam Ryanre, majd elengedtem, és az ajtó felé sétáltam.

Mama jött be rajta először a papával szorosán a nyomában.

– Lily, kicsikém! – örömtelien sikkantott, majd magához ölelt, és megpuszilgatott. – Hogy megnőttél! Milyen gyönyörű vagy! – dicsért.

– Köszönöm! – pironkodva válaszoltam, majd a nagypapához léptem, és őt is üdvözöltem.

– Lily, kincsem milyen bájos ifjú hölgy lettél! – a nagypapa is hasonlóan üdvözölt. Pedig csak három év telt el a legutóbbi látogatásuk óta.

– Köszönöm, papa! – Közben Ryan is utánam jött, és bemutattam: – Mama, papa, ő Ryan Takashi, a párom.

– Milyen szép szál legény, örvendek! – Mama azonnal végigmérte, majd a vállába kapaszkodva húzta le magához, és őt is megpuszilta. A nagypapa pedig ugyan vonakodva, de a kezét nyújtotta felé:

– Örvendek, Iori Shen!

– Ryan Takashi! – Egy pillanatra csend lett, majd beesett apa is a mamáék csomagjaival.

– Liv, kész van már a kaja? – első kérdését anyámhoz intézte, nem is köszönt.

– Hiro, ne légy türelmetlen! Sziasztok, örülök, hogy ideértetek! – édesanya is üdvözölte a nagyszülőket, aztán pedig az ebédlőbe vezette és kávéval kínálta őket.

– Tejet, kérlek, rakj bele, mert nem bírom már csak a cukorral meginni! – Shen mama természetesen megjegyzett ezt-azt, aztán felállt a székről, és a konyhába indult anya után. Hárman maradtunk a nagypapával.

– Hol dolgozol, fiam? – kérdezte kíváncsian Ryant.

Shen papa konzervatív volt. Neki az volt a lényeg, hogy a férfinak legyen fix és jól fizető munkája, hogy el tudja tartani az asszonyt. Ő például katona volt, ami szép pénzzel járt. Apa így tudott Amerikába jönni, és itt tanulni.

– Könyvelő szeretnék lenni – felelte magabiztosan a párom.

– Az rendben van. Lesz elég pénzetek az esküvőre. – Meg kellett forgatnom a szemem a nagypapa válaszára, mert ugyan még friss volt a kapcsolat, ő már az esküvőn agyalt. *Tizenhét vagyok!*

– Papa, te nem kérsz valamit? – kérdeztem, hogy addig is szabadulni tudjak onnan, de ő nem kért semmit, és mit ad Isten, még apu is csatlakozott hozzánk.

– Minden rendben otthon, apa? – érdeklődött.

– Persze, fiam. Elvagyunk, majd jövőre megyünk nyaralni, de lehet szilveszterkor, ahogy anyád jónak látja – felelte az öreg.

– Ez nagyon jól hangzik, lehet én is elviszem az asszonyt szilveszterkor valahova.

– Ti megvagytok?

– Látod? A gyerek felnőtt, jövőre egyetemre megy, van barátja, itt már nekem nincs beleszólásom semmibe – nevette el magát, és lopva rám pillantott.

– Én, megnézem anyáékat! – jelentettem ki, majd felpattantam az asztaltól, és gondoltam, majd Ryan is utánam jön, de ő ottmaradt. Meglepődtem.

– Lily, de jó, hogy jössz! – anya megkönnyebbülten kiáltott fel, majd a kezembe nyomott egy hatalmas tányért, amire elkezdte ráhalmozni a csirkét.

– Tisztelettudó a gyerek? – a mama már rá is kezdett. Hirtelen úgy éreztem, hogy nem volt jó ötlet bemenni a konyhába.

– Hogyne lenne, le van tesztelve – anyu azonnal helyeselni kezdett. – Hát ez a nyaklánc? – nézett rám meglepődve.

– Most kaptam Ryantól – feleltem széles mosollyal.

– Mutasd csak! – Mama el is kapta a nyakam, és méricskélgni kezdte az ékszer. – Szép, tényleg meg lehetsz elégedve vele, Liv.

Nem értettem, hogy miért Anyának kell megelégednie az én pasimmal, de nem szóltam. Úgy gondoltam, az a bölcs, ha én csendben maradok.

– Jó gyerek, tiszteli a lányt. Hol van? – nézett szét anyu.

– Apáékkal – feleltem.

– Jézus! Bele a mélyvízbe, hát mindegy, hadd szokja.

– Te már megint rendelted a szusit? – a mama közben a konyhapultot vizslatta, és feltűnt neki a szusi.

– Igen, mert hülye vagyok hozzá. Viszont a dorayakit én csináltam, az az Lilyvel közösen.

– És milyen szép lett! Ha kicsit több időt fordítanál a szusira, lehet az is sikerülne – mart belé a nagymama.

– Jó, majd igyekszem! Viheted az asztalra, szívem! – anya utasított is, hogy vigyem a csirkét.

Kicsit sajnáltam, hogy a nagymama piszkálja, de valahol megértettem. Hát ez ezeknek a családi összeröffenéseknek a rendje. Az idősebbek mindig mindent jobban tudnak, és ezt durván a fiatalabbak orra alá is dörgölik. Alig vártam, hogy vége legyen!

Ahhoz képest, hogy milyen savanyúan indult a korai vacsora, annál jobb hangulatba fordult át. Ryan megtalálta a közös hangot a papával, miután kiderült, hogy az ő apja is katona volt, igaz ő itt, Amerikában, de egészen jól elbeszélgettek. A mama is megbékélt végül a rendelt szusival, és a desszertből egy morzsa sem maradt. Patakokban folyt a rostos üdítő és a tea, de alkohol egy csepp sem volt, ami igazán nem is hiányzott. Amíg ők jóízűen elbeszélgettek, anya felállt, hogy leszedi az asztalt, és elpakol, de leintettem, hogy majd én megcsinálom. Hálás mosolyt dobott felém. A konyhában sűrögve aztán Ryan érkezett a segítségemre:

– Te egy főnyeremény vagy!

– Igen, ezt már a mama is mondta – felelte nevetve.

– És hogy tetszik a család? Más, mint a tiéd.

– Más, de így van ez jól. Kicsit féltem, viszont nagyon jól érzem most már magam.

– Örömmel hallom – közel sétáltam hozzá, és pipiskedve a füléhez hajoltam. – Később pedig szeretném, ha feljönnél velem a szobámba, mert szeretnék mutatni neked valamit. – Ryan a hallottakra elkezdett dadogni, majd szórakozottan nevetni, és a tarkóját vakarászta:

– Bi-biztos, hogy...

– Biztos! – feleltem határozottan, majd kinyitottam a mosogatógépet, és elkezdtem belepakolni a tányérokat.

Tudtam jól, hogy mit akarok, és hogy akkor akarom. Nem szerettem volna tovább várni. Lehet, hogy a helyzet nem volt éppen a legtökéletesebb, de anyáék ezer éve nem találkoztak a mamáékkal, így sokáig fognak beszélgetni, tehát nem fog minket senki sem zavarni. Gondoltam.

Miután mindent elpakoltunk, letöröltem a konyhapultot, előzékenyen főztem nekik még egy kávé, majd még teát is. Utána kézen fogtam Ryant, és felvezettem a szobámba.

Készültem már, mert előre bepakoltam apró teamécsesekkel a polcaimat és az éjjeliszekrényemet, illetve a gumi ott lapult a párnám alatt, a fehér csipkés csoda pedig a ruhám alatt.

Ahogy becsuktam a szobám ajtaját, rávettem magam Ryanre, és csókoltam mélyen, szenvedélyesen, de leállított:

– Lily, biztos, hogy akarod? Hogy így? Máris? – Az a rengeteg kérdés egy pillanatra elbizonytalanított. Nem azt illetően, hogy nem akarom, mert akartam, hanem benne bizonytalanodtam el. A nyakamban lógó nyaklánc után nyúltam, és morzsolni kezdtem. Hiszen elfogadta a család, és áldásukat adták rá, futott át az agyamon. Erre vártam!

– Ryan, szeretlek. Sosem voltam még semmiben sem ennyire biztos. Tudom, hogy fiatal vagyok, de úgy érzem, hogy érett a koromhoz képest. Nem a levegőbe beszélek. Én készen állok. Te még nem? – kérdeztem elcsukló hangon.

– Nem erről van szó, szívem! Tisztellek, és szeretném, ha neked az első különleges lenne, nem pedig így történne meg, hogy a családod lent vihog az ebédlőben. Így nincs varázsa.

– Ryan... – kigomboltam a blúzom, ami alól elővillant a fehér csipkés melltartó. Hatalmasat nyelt. Akkorát, hogy visszhangzott a szoba.

– Húha, ez igazán... csinos? – elcsuklott a hangja a mondat végén, és a tekintetét a mellemre szegezte.

– Tetszik neked?

– Na-nagyon is! – Lassan közel sétáltam hozzá, majd a nyakába raktam a kezem, és megcsókoltam. Vágygal teli csókot váltottunk, miközben az ölébe vett. Akkor már tudtam, hogy megjött az a bizonyos varázs is.

Igazából kizártam mindent, csak rá koncentráltam, csak arra, hogyan szeret. Mámorosan csókolt, simogatott és úgy vigyázott rám, akár egy törékeny porcelánra. Csodálatos volt minden egyes mozzanata annak a bizonyos első szeretkezésnek. Centiről centire lazított fel, olyan volt, mintha egy oktatókönyvből olvasná azt, amit csinál. Nem volt fájdalom, nem volt kellemetlen érzés, élveztem minden percét.

Ahogy a szemembe nézett, miközben egyesült velem, akkor lett csak igazán tiszta a kép: én és ő örökre együtt fogunk maradni. Mesében éreztem magam, ahol hercegnő voltam. Egy rövid időre kiragadott a mindennapokból, és varázssporral hintett be. Szeretett szenvedéllyel és mély szerelemmel. A hercegé lett a hercegnő. A legszebb estébe hajló délutánom volt az. A legszebb.

Fiatal vagyok ugyan, de tisztában vagyok a szerelem jelentésével, mert a legjobbaktól tanultam. Anya és apa volt a legjobb tanár, hogy tudjam, hogy milyen az igaz szerelem. És nekik hála, az én életem része is lett, és soha, de soha nem fogom elengedni. Boldog vagyok, örültem szerelmes és hálás, hogy ennyire hamar megtaláltam a földöntúli boldogságot.

Szeretni kell, és szeretve lenni jó!

Vége